

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **O. V.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím ve vyrozumění žalovaného ze dne 1. 10. 2013, č. j. 24255/13/5000-14505-711442,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že rozhodnutím Finančního úřadu v Rumburku (nyní Finanční úřad pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Rumburku, dále též „správce daně“) ze dne 4. 9. 2012, č. j. 97279/12/179923506148, byl vyzván k podání prohlášení

o majetku. Tuto výzvu napadl podáním ze dne 15. 4. 2013 obsahujícím stížnost proti postupu pracovníka správce daně a námitku prekluze práva na dodatečné vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1995 až 1999. Správce daně ho připsal ze dne 11. 6. 2013 vyrozuměl, že stížnost shledal částečně důvodnou, stejně tak tvrzení o prekluzi práva doměřit daň, ovšem s výjimkou roku 1995. Dle správce daně byl dodatečný platební výměr ze dne 7. 6. 2000 týkající se roku 1995 žalobci doručen do vlastních rukou dne 14. 6. 2000, a to prostřednictvím paní F., která byla oprávněna stvrzovat převzetí zásilek určených žalobci, k čemuž byla vybavena průkazem zmocněnce. Podáním ze dne 1. 8. 2013 žalobce požádal o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Následně žalovaný v záhlaví označeným připsal ze dne 1. 10. 2013 žalobce vyrozuměl, že shledal stížnost nepřipustnou a odmítl ji, a dodal, že námitku uplynutí prekluzivní lhůty správce daně nevyřídil řádně. Správce daně následně v připsu ze dne 13. 11. 2013 shrnul své stanovisko o běhu jednotlivých lhůt pro doměření daně za zdaňovací období let 1995 až 1999.

[2] Dle názoru žalobce je vyrozumění žalovaného ze dne 1. 10. 2013 nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též s. ř. s.). Tento zásah žalobce spatřoval v odmítnutí ochrany proti postupu správce daně spočívajícím v nezákonné výzvě k podání prohlášení o majetku. Zásah žalovaného pramení z nesprávného názoru o tom, že dodatečný platební výměr ze dne 7. 6. 2000 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1995 byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 14. 6. 2000 prostřednictvím paní F. Tento názor je ovšem založen na nesprávné aplikaci tehdy účinných poštovních podmínek a na mylném závěru, že žalobcova tehdejší sekretářka byla zmocněna a oprávněna přejímat i jiné (privátní) zásilky než jen ty, které byly žalobci určeny coby advokátovi.

[3] Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud určil, že v záhlaví označené vyrozumění žalovaného ze dne 1. 10. 2013 je nezákonným zásahem do práv žalobce.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve obšírně popsal svůj postup, jakož i předcházející postup správce daně. Uvedl zejména, že žalobcovo podání ze dne 1. 8. 2013 vyhodnotil podle obsahu jednak jako žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ve smyslu § 261 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, jednak jako žádost o prošetření způsobu vyřízení námitky uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Prvou žádost poté posoudil jako nepřipustnou a odmítl ji, neboť stížností dle § 261 daňového řádu je proti postupu správce daně možno brojit pouze tehdy, neposkytuje-li daňový zákon jiný prostředek ochrany. Žalobcova stížnost proti postupu správce daně ze dne 15. 4. 2013 v tomto ohledu poukazovala na nezákonnost rozhodnutí o zřízení zástavního práva na majetek žalobce a výzvy k podání prohlášení o majetku. Proti těmto typům rozhodnutí jsou ovšem přípustné prostředky ochrany, a to odvolání a námitka. U druhé žádosti naopak žalovaný shledal, že námitku uplynutí prekluzivní lhůty správce daně nevyřídil řádně, pročež ho vyzval, aby učinil opatření k nápravě.

[5] K obsahu samotné žaloby pak žalovaný v první řadě konstatoval příslušnou právní úpravu ohledně soudní ochrany před nezákonnými zásahy správních orgánů a související judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dodal, že ačkoliv měl žalobce možnost domáhat se ochrany jinými právními prostředky (proti výzvě k podání prohlášení o majetku lze uplatnit námitku ve smyslu § 159 daňového řádu, proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva lze podat odvolání), nelze dovodit nepřipustnost žaloby dle § 85 s. ř. s., neboť žalobce se domáhá pouze deklarace nezákonnosti zásahu.

[6] Pokud jde o podmínky žalobní legitimace plynoucí z § 82 s. ř. s., žalovaný uvedl, že ze žaloby nevyplývá, jak byl žalobce zkrácen na svých právech tím, že mu žalovaný jednoznačným způsobem vysvětlil smysl a podstatu institutu stížnosti s vymezením předpokladů pro jeho využití v daňovém řízení. Žalobce byl poučen o prostředcích ochrany, které mu daňový řád poskytuje k ochraně jeho práv, a které však v zákonem stanovených lhůtách nevyužil. Na základě žádosti žalobce ze dne 1. 8. 2013 žalovaný prověřil všechny žalobcem namítané skutečnosti. Žalovaný dále svým vyrozuměním žalobce k ničemu nezavazoval, neukládal mu žádnou povinnost, ani ho nikterak nekrátil na jeho právech. Tím, že stížnost vyhodnotil jako právně nepřipustnou, pouze konstatoval, že správce daně postupoval při jejím vyřízení v souladu se zákonem – šlo o pouhé sdělení bez jakýchkoli dopadů do práv žalobce.

[7] Zasláním předmětného vyrozumění k žádnému zásahu do práv žalobce nedošlo, ani dojít nemohlo. Institut stížnosti není opravným prostředkem, ani opravné prostředky zakotvené v daňovém řádu nemůže suplovat. Není zřejmé, jaké ochrany proti postupu správce daně se žalobce podáním stížnosti dle § 261 odst. 1 daňového řádu a následně žádosti o prošetření způsobu jejího vyřízení dle § 261 odst. 6 téhož zákona dovoľával za situace, kdy rozhodnutí o zřízení zástavního práva i výzva k prohlášení o majetku nabyly právní moci.

[8] Odmítnutím ochrany proti postupu správce daně se tedy žalovaný nedopustil vůči žalobci nezákonného zásahu do jeho práv. Žalobci nic nebránilo využít v rámci daňového řízení prostředky ochrany, které mu daňový řád poskytuje. Vyrozuměním o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu ze dne 1. 10. 2013 byl žalobce pouze informován o takových prostředcích, tyto však v zákonem stanovených lhůtách nevyužil.

[9] Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[10] Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná.**

III. a) Skutkový stav

[11] Jak vyplynulo ze správního a soudního spisu, dne 4. 9. 2012 správce daně pod č. j. 97279/12/179923506148 vyzval dle § 180 odst. 1 daňového řádu žalobce k podání prohlášení o majetku ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Výzva byla žalobci doručena dne 17. 9. 2012. V reakci na výzvu žalobce opakovaně žádal o prodloužení stanovené lhůty (podání doručena správci daně dne 9. 10. a 16. 10. 2012). Následně žalobcův daňový poradce opětovně nahlížel do vyměřovacího a vymáhacího spisu žalobce (ve dnech 25. 10. a 23. 11. 2012, a 8. 1. 2013).

[12] Dne 16. 4. 2013 žalobce u správce daně učinil podání označené jako „*Věc: Stížnost (k č. j.: 97279/125/179923506148). Námitka promlčení.*“ V podání dále výslovně uvedl: „*S ohledem na veškeré dostupné informace podává daňový subjekt stížnost proti postupu pracovníka správce daně a současně podává námitku promlčení práva na dodatečné doměření daně z příjmů fyzických osob za roky 1995, 1996, 1997, 1998, 1999.*“ V textu podání pak konstatoval, že mu nebyly řádně doručeny dodatečné platební výměry týkající se předmětných zdaňovacích období a nejsou tedy pravomocné ani vykonatelné. Současně uplynula lhůta k dodatečnému vyměření příslušných daňových povinností. Peněžní částky hrazené žalobcem správce daně nesprávně započítával na nezákonně vyměřené daně a jejich příslušenství. Zároveň správce daně nezákonně zřídil zástavní právo na žalobcův majetek a v rozporu se zákonem je i výzva vydaná dle § 180 odst. 1 daňového řádu.

[13] O výsledku šetření správce daně vyrozuměl žalobce přípisem ze dne 11. 6. 2013, č. j. 1440480/13/2513-05301-505434. Sdělil mu, že shledal podanou stížnost částečně důvodnou, stejně tak bylo částečně důvodné i tvrzení žalobce o prekluzi práva správce daně dodatečně vyměřit předmětné daně. Konkrétně správce daně dospěl k závěru, že marně uplynula lhůta pro stanovení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1996 až 1999, neboť tehdy příslušný Finanční úřad v Českých Budějovicích nedoručil žalobci příslušná rozhodnutí o doměření daně. Tato skutečnost má dopad na stav žalobcova osobního daňového účtu a také na jednotlivé úkony správce daně v rámci řízení o placení daní. Závěr o prekluzi práva stanovit daň se ovšem netýká daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1995. Příslušný dodatečný platební výměr č. 1000001277 ze dne 7. 6. 2000 byl žalobci doručen dne 14. 6. 2000, kdy písemnost převzala paní F., tedy osoba zmocněná žalobcem k přijímání zásilek určených žalobci. Toto rozhodnutí, jímž správce daně žalobci dodatečně vyměřil předmětnou daň ve výši 284 480 Kč, tak bylo žalobci doručeno v zákonem stanovené prekluzivní lhůtě. Dodatečný platební výměr se stal pravomocným a vykonatelným. Pokud šlo o tvrzené porušení § 180 odst. 1 daňového řádu, správce daně uvedl, že žalobce neuhradil svůj daňový nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1995 a současně nebylo možno tento nedoplatek uhradit daňovou exekucí příkázáním pohledávky z účtu. Právo správce daně vyzvat žalobce k prohlášení o majetku tak bylo založeno. V postupu pracovníka správce daně vedoucím k vydání výzvy tedy nelze spatřovat porušení zákona. Závěrem správce daně sdělil žalobci opatření, jež učiní k nápravě chybného stavu.

[14] V reakci na vyrozumění správce daně žalobce dne 1. 8. 2013 požádal žalovaného o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Namítl, že závěr správce daně o řádném doručení dodatečného platebního výměru ohledně daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1995 dne 14. 6. 2000 nemá oporu v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve

znění pozdějších předpisů. I ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období tedy uplynula lhůta pro stanovení daně a následné úkony správce daně byly nezákonné.

[15] Přípisem ze dne 1. 10. 2013, č. j. 24255/13/5000-14505-711442 (doručeným žalobci dne 2. 10. 2013), žalovaný vyrozuměl žalobce o svém postupu a přijatých závěrech. Konstatoval, že podání žalobce ze dne 1. 8. 2013 vyhodnotil dle obsahu jednak jako žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu, jednak jako žádost o prošetření způsobu vyřízení námitky uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Po seznámení se s obsahem prvně uvedené části podání žalovaný shledal, že žádost ve smyslu § 261 odst. 6 daňového řádu je právně nepřipustná a odmítl ji. K tomuto závěru uvedl, že nezbytnou podmínkou aplikace § 261 daňového řádu je skutečnost, že daňový zákon neposkytuje jiný prostředek ochrany. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo, neboť žalobce s odkazem na nedoručení dodatečných platebních výměrů fakticky brojil proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva a proti výzvě k podání prohlášení o majetku, přičemž vůči těmto úkonům správce daně jsou přípustné jiné prostředky ochrany, a to konkrétně odvolání a námitka, k nimž se měl žalobce uchýlit. Tedy již sama stížnost ze dne 16. 4. 2013 byla nepřipustná. Přípustnost žádosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu je pak závislá na přípustnosti stížnosti podle § 261 odst. 1 téhož zákona.

[16] Současně žalovaný sdělil, že na druhou stranu se správce daně správně zabýval problematikou doručení předmětných dodatečných platebních výměrů a dopadem závěrů vzešlých z tohoto zkoumání na zákonnost následných úkonů správce daně, tedy i rozhodnutí o zřízení zástavního práva a výzvy k podání prohlášení o majetku. K dopadům případného uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně na tato rozhodnutí přitom správce daně přihlíží kdykoli a z úřední povinnosti (zde v rámci projednávání námitky uplynutí prekluzivní lhůty), nikoli tedy v režimu šetření nepřipustné stížnosti. Ohledně posouzení běhu jednotlivých prekluzivních lhůt pak žalovaný správci daně uložil, aby svá šetření doplnil a o výsledku informoval žalobce. Ztotožnil se nicméně s názorem správce daně o řádném doručení dodatečného platebního výměru č. 1000001277 ze dne 7. 6. 2000 (zdaňovací období roku 1995).

[17] Na základě uvedeného pokynu žalovaného správce daně doplnil svoje šetření a přípisem ze dne 13. 11. 2013 žalobci sdělil, že ve všech případech lhůta pro vyměření daně uplynula s koncem roku 2003. Vzhledem k tomu správce daně setrval na svém stanovisku vyjádřeném ve vyrozumění ze dne 11. 6. 2013.

III. b) Právní posouzení

[18] Podle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. V tomto typu žaloby musí tedy žalobce vymezit to, v čem spatřuje nezákonný zásah, jakož i správní orgán, který jej provedl. Účinky podané žaloby pak nastupují pouze ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu, který žalobce v žalobě označil.

[19] Žalobce za nezákonný zásah, proti němuž brojil podanou žalobou, výslovně označil (a to jak v textu žaloby, tak v žalobním petitu) vyrozumění žalovaného ze dne 1. 10. 2013, č. j. 24255/13/5000-14505-711442. Dodal, že tento zásah žalovaného záleží „v odmítnutí ochrany proti postupu FÚ v Rumburku spočívajícím v nezákonné výzvě k podání prohlášení o majetku“. Z takto vymezeného zásahu a žalobou označeného správního orgánu, který jej měl provést, soud vycházel při posouzení žaloby. Nutno doplnit, že žalobce se domáhal pouze určení nezákonnosti tvrzeného zásahu, soud proto vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 *in fine* s. ř. s.), tedy ke dni 1. 10. 2013, resp. ke dni 2. 10. 2013, kdy bylo předmětné vyrozumění oznámeno žalobci.

[20] Zákon pojem nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení blíže nedefinuje. Jde o vcelku různorodou skupinu úkonů, které nenaplní znaky rozhodnutí, a přesto jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry konkrétních jedinců, přímo je zkrátit na právech (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58). Musí se jednat o opatření, které je závazné a lze jej vynutit (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91).

[21] Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je přitom důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky plynoucí z těchto ustanovení. Není-li tedy buď jen jediná ze zákonných podmínek splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, dále též např. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[22] Jak plyne z výše uvedeného, o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se v první řadě jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80, publ. pod č. 1176/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58).

[23] Již zde je ovšem nutno uzavřít, že napadeným vyrozuměním žalovaného nebyl žalobce přímo zkrácen na svých právech. Tímto přípisem žalovaný pouze reagoval na žalobcovu žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu ohledně postupu správce daně mj. při vydávání výzvy k podání prohlášení o majetku, přičemž tuto žádost jako nepřipustnou odmítl. Tímto vyrozuměním žalovaný neuložil žalobci žádné povinnosti, ani neomezil jeho práva. Právní postavení žalobce v důsledku předmětného vyrozumění nedoznalo žádné změny. Žalovaný v této izolované části reakce na žalobcovu žádost popsal postup správce daně a po zhodnocení příslušné právní úpravy dospěl k závěru o nepřipustnosti žalobcova podání. O žádný přímý zásah do práv žalobce se tak nejednalo.

[24] Poukázal-li žalobce v této souvislosti na skutečnost, že žalovaný tím odmítl poskytnout žalobci ochranu, je toto jeho tvrzení z hlediska důvodnosti podané zásahové žaloby liché. Žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu je zvláštním prostředkem nápravy ve vztahu k vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 1 daňového řádu podřízeným správcem daně. Nadřízený správce daně samozřejmě má možnost na základě žádosti daňového subjektu do jisté míry regulovat postup podřízeného správce daně, to však nic nemění na tom, že soudní ochraně dle § 82 a násl. s. ř. s. podléhá onen prvotní zásah do

práv žalobce, tedy zásah způsobený postupem podřízeného správce daně. Jinými slovy řečeno, stížnost dle § 261 odst. 1 daňového řádu a žádost o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti dle § 261 odst. 6 téhož zákona jsou pouhým prostředkem ochrany, jehož vyčerpáním je podmíněna přípustnost zásahové žaloby směřující proti přímému zásahu správce daně do práv osoby zúčastněné na správě daní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Aps 4/2013-25, publ. pod č. 2956/2014 Sb. NSS).

[25] V daném případě byla takovým zásahem, vůči němuž měla žaloba směřovat, výzva správce daně k podání prohlášení o majetku dle § 180 daňového řádu. Zde je ovšem nutno dodat, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Stížnost dle § 261 odst. 1 daňového řádu (a logicky tedy též žádost dle § 261 odst. 6 daňového řádu) lze dle uvedeného ustanovení účinně uplatnit pouze tehdy, *neposkytuje-li daňový zákon jiný prostředek ochrany*. Proti výzvě lze přitom brojit podáním námítky dle § 159 daňového řádu.

[26] Dle § 101 odst. 1 daňového řádu *správce daně ukládá povinnosti nebo přiznává práva anebo prohlašuje práva a povinnosti stanovené zákonem rozhodnutím*. Ne všechna rozhodnutí podle daňového řádu jsou však svou povahou totožná. Specifickou množinu rozhodnutí správce daně tvoří výzvy. Ohledně výzev je podstatným § 109 odst. 2 daňového řádu, podle něhož se proti *rozhodnutí označenému jako výzva, kterým správce daně vyzývá příjemce rozhodnutí k uplatnění práva nebo splnění povinností*, nelze samostatně odvolat, pokud zákon nestanoví jinak. Rozhodnutí, jímž správce daně ukládá dlužníku povinnost podat ve stanovené lhůtě prohlášení o majetku, má právě formu výzvy (§ 180 odst. 1 daňového řádu). Současně zákon mlčí o možnosti podat proti této výzvě odvolání, odvolat se tedy proti ní nelze. Zároveň ovšem daňový řád v obecných ustanoveních o placení daní (část třetí hlava V díl 1), konkrétně v § 159 odst. 1, normuje, že proti úkonu správce daně při placení daní, *nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání*, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla. Není přitom pochyb o tom, že výzva k podání prohlášení o majetku je coby nástroj daňové exekuce (část třetí hlava V díl 5 oddíl 1 daňového řádu) úkonem správce daně při placení daní jakožto ucelené součásti správy daní, tedy úkonem učiněným v rámci části třetí hlavy V daňového řádu. Proto je prostředkem ochrany před výzvou správce daně k podání prohlášení o majetku námitka ve smyslu § 159 daňového řádu.

[27] Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce není patrné, že by takovou námitku včas podal. Stížnost, již žalobce proti předmětné výzvě následně fakticky brojil, však byla vzhledem k výše uvedenému (§ 261 odst. 1 *in fine* daňového řádu) nepřipustná. Způsob, jímž žalovaný naložil s žádostí žalobce o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, tak byl správný.

[28] Za této situace se již soud dále nezabýval naplněním dalších podmínek důvodnosti podané zásahové žaloby (viz výše).

[29] Pro úplnost zdejší soud uvádí, že poněkud odlišná situace by mohla nastat, pokud by žalobce spatřoval zásah do svých práv přímo v samotné výzvě k podání prohlášení o majetku. Soud na tomto místě nehodlá vést teoretickou polemiku o tom, zda je výzva dle § 180 daňového řádu rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. či zásahem podle § 82 s. ř. s., je ovšem nepochybné, že tato výzva je vzhledem ke svému obsahu (§ 180 odst. 2, 3 daňového řádu) a zejména následkům (§ 180 odst. 6 daňového řádu) způsobilým předmětem soudního

přezkumu, to ovšem za předpokladu vyčerpání prostředků ochrany připuštěných daňovým řádem, tedy námitky dle § 159 tohoto zákona.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z uvedených důvodů Krajský soud v Brně žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. května 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu